

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 01-07-18

Col·lecta: 131,93
Caixetes ciris 65,96
Caixetes: 17,71
Caixetes Càritas: 580,00

Diumenge **15 de juliol, XV Durant l'Any**
Am 7,12-15; Sl 84; Ef 1,3-14; Mc 6,7-13

ENTERRAMENTS

La setmana passada vam acompanyar amb la pregària les famílies de Josep Márquez Gallardo, de 79 anys; i la de Jacinto Cerezal Monsalvo, de 82 anys.

HORARIS DE MISSA

Dissabte, a les 8 del vespre
Diumenge, a les 11 del matí

BATEIG

Aquest dissabte bategem els germans Pol i Noa Prats Martínez. I diumenge a les 12, a ne'n Martí Aragundez Verdura.

L'EVANGELI

Qui és Déu? On és Déu? Qui tingui la resposta que la digui. Si fos tan fàcil, ja fa temps que l'hauríem identificat. Els d'Israel l'esperaven –l'esperen- d'una manera: que es presenti ple de majestat. Al cor de Jerusalem, el Temple. Revestit d'autoritat. Amb dignitat. Tal com Déu mana, que diríem.

I els va sortir d'un poble de mala mort, sense ser ningú, només era un fuster de poble, sense anomenada. Se n'escandalitzen només de pensar-hi: no és el fuster? No és el fill de Maria?

L'evangeli és la gran notícia, és el fet de Déu, és la notícia de Déu que dona la

salvació a tothom, sense distincions. Els qui vulguin i puguin que comencin a llegir les notícies de Déu. Les comunitats –les diverses comunitats- reunides a l'entorn de Jesús i del seu esperit, ho llegeixen. Llegeixen les ensenyances d'aquell fuster de Natzaret que parlava a la sinagoga. Hi veuen i senten la veu de Déu. Déu parla en boca de Jesús. Si Déu està a tot arreu per què no pot estar amb un fuster senzill, petit, insignificant, que no compte per a res?

Això ara no passaria. No? Qui ho diu?. Un diumenge qualsevol, a l'església, no hi cap cap persona que es posi l'alba ni la casulla, i es pregunten: quan arribarà el capellà? I tot d'una, d'aquell grup de gent a dins l'església que només fan que xerrar i fer cridòria, uns –i dones- es posen davant l'altar i comencen a convidar a pregar, a posar-se davant el Déu de Jesús. Però si aquest no és el capellà!. Però si és el meu veí! Però si aquest el conec. I el conec bé, com és que sigui capaç de fer una cosa així? Com s'hi atreueix? Té permís?... i se n'escandalitzen.

A Jesús el van seguir tres o quatre. I no són de missa. Són de bona fe. Els fa parar atenció aquella notícia fresca que portava Jesús i que sonava diferent. "Benaurats els nets de cor perquè veuran Déu". Això els captiva. Són quatre.

Però Déu és per tot arreu. Alguns l'esperen encara vestit de papa, bisbe, capellà, vestit amb autoritat, ben vestit, guapo, ... Però Déu és com és i va com vol. És a tot arreu. I per això ens escandalitzem de veure'l a tot arreu.

L'evangeli el podem llegir segons ...Déu, o segons el que jo vull trobar-hi.

(adaptat de «Missa Jove»)



Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

8 de juliol del 2018

Núm. 752



Diumenge XIV Durant l'Any Any B.

«I el sorprenia que no tinguessin fe»

És de suposar que Jesús sentiria molta il·lusió i alegria per poder retornar amb els seus. Topa amb uns veïns que el troben diferent i que han quedat marcats per les etiquetes que li van posar des de petit. És una bona ocasió per fixar-nos en

les nostres actituds i preguntar-nos si fem el mateix: Col·loquem o col·laborem en etiquetar a les persones? Veiem Déu actuant en cada home i dona o la nostra visió és superficial?

De fet on no existeix acceptació ni fe no es pot fer gaire cosa. Jesús queda sorprès per la manca de fe dels seus veïns; però reacciona davant d'aquest rebuig amb serenor i canvia els seus plans dirigint-se a d'altres poblats.

Actualitzant aquest missatge a les comunitats cristianes Jesús i el seu missatge pot ser rebutjat precisament pels qui creiem coneixem'l més. També ens pot passar que admirem persones que viuen lluny de nosaltres i no ens adonem dels exemples i models que podem tenir ben a prop nostre. Esforcem-nos per tal que cap persona que ens trobem en el camí de la vida es pugui sentir com Jesús. Que ningú senti falta de valoració ni d'estimació per la nostra part.

Fixem-nos en el positiu de cadascú, especialment, dels que tenim més a prop que, a vegades, són els que menys valorem.

V.T i E.M

FULL INFORMATIU

Lectura de la profecia d'Ezequiel Ez 2, 2-5

Tan bon punt la veu m'hagué parlat, l'Esperit va entrar dintre meu i em féu posar dret. Aleshores vaig sentir el qui em parlava. Em deia: —A tu, fill d'home, jo t'envio als israelites, gent rebel que s'ha revoltat contra mi; tant ells com els seus pares m'han estat infidels fins avui mateix. Són gent de cara endurida i de cor empedreït. Jo t'hi envio per a dir-los: “Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà.” I ells, que són un poble rebel, tant si t'escolten com si no t'escolten, sabran que hi ha un profeta enmig seu.

Salm responsorial 123 (122) 1-4

A tu, que tens el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la seva mestressa / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres.

Compadeix-nos, Senyor, compadeix-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint 2C 12, 7-10

Germans, perquè no m'enorgulleixi de les revelacions extraordinàries que he tingut, m'ha estat clavada una espina a la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. He demanat tres vegades al Senyor que me n'alliberi, però ell m'ha donat aquesta resposta: «En tens prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder.» Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc Mc 6, 1-6

En aquell temps Jesús se'n va anar al seu poble, i els seus deixebles el seguiren. El dissabte es posà a ensenyar a la sinagoga. Molts, en sentir-lo, se n'estranyaven i deien: —D'on li ve, tot això? Què és aquesta saviesa que ha rebut? I aquests miracles obrats per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, el germà de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves germanes, no viuen aquí entre nosaltres? I no eren capaços d'acceptar-lo. Jesús els digué: —Un profeta només és menyspreat al seu poble, entre els seus parents i a casa seva. I no pogué fer allí cap miracle; tan sols va curar uns quants malalts, imposant-los les mans. I el sorprenia que no tinguessin fe. Jesús recorria els pobles del voltant i hi ensenyava.

Salmo responsorial: 123 (122) 1-4

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / hijos en las manos de sus señores.

Como están los ojos de la esclava / hijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos.

“La manada” de samaritanes

Una relectura de la Paràbola del Bon Samarità (Lluc, 10, 29-37) (Publicat per Cristina Ruiz Fernández)

Baixava una dona, acabades les festes i va caure en mans de violadors que, després de despullar-la, aprofitar-se del seu estat de xoc i violar-la se'n van anar deixant-la gairebé inconscient.

Quan la dona va treure forces per sortir d'aquell portal es va quedar asseguda en un banc, en posició fetal, plorant. La gent que passava la mirava indiferent sense reparar en el seu sofriment.

Casualment baixava per aquell carrer un polític i, en veure-la, va donar una volta. De la mateixa manera, un magistrat que passava per allí, la va veure i va pensar i quina joventut esgarriada i viciosa!

Però una parella que anava de camí a la festa va arribar al costat d'ella i li preguntà: què et passa? La van socórrer i la van acompanyar a l'hospital. Cuideu-la, van dir abans de marxar, però també van pensar ¡Hi ha d'haver justícia!

I el cas es va fer públic. I més gent es va anar sumant a aquella parella de samaritans per defensar la jove agredida, encara sense conèixer-la. I moltes dones van començar a cridar-la germana, van guarir les seves ferides i la van acompanyar sense parar.

Va passar el temps, els violadors van ser jutjats. I va arribar el dia de la sentència i totes aquestes samaritanes i samaritans pensaven que es faria justícia. Però els polítics i els magistrats no ho veien amb els mateixos ulls. La sentència negava la violació, “només va ser un abús”, deien. “És possible que ella arribés a gaudir”, afirmaven fins i tot.

La jove va tornar a sentir la violència. Ara no dels agressors, sinó del sistema judicial. Va tornar a sentir-se una altra vegada asseguda en posició fetal, com en aquell banc de Pamplona. No obstant això no van trigar a arribar centenars, milers de samaritanes i samaritans que van sortir al carrer i van començar a cridar de nou:

No estàs sola! És violació no abús! ‘Germana, aquesta és la teva “manada”!

(a ALANDAR)